

den Betragtning, at der var en vis Forbindelse mellem Banegaardsforholdenes Ordning her i Kjøbenhavn og de mange Jærnbaneanlæg ude omkring i Landet og saa den store politiske Afgørelse, der faldt den 1ste April 1894. Hvis jeg indlod mig paa at modsige noget saadant, vilde jeg gøre mig skyldig i noget, der strider mod min personlige Opfattelse af Forholdenes Udvikling. Men hvorom alting er, var det i alt Fald saadan, at de Røster, der led fra Mindretallets Side med det ærede Medlem for Hurop i Spidsen, bleve uænsede, for saa vidt det daværende Flertal enedes med Regeringen om en Ordning, der ganske vist brød, hvad Omfanget angaar, med det store, vidtløftige Projekt, men i Virkeligheden holdt sig inden for Rammen, idet man indskrænkede sig til at udtage af det store Projekt til Gennemførelse to Hovedled, nemlig Godsbanegaardens Flytning til Kalvebodstrand og Anlægget af Østbanegaarden. Bevillingen, navnlig til Godsbanegaarden, blev betydelig reduceret. Den hele Foranstaltning efter den saaledes reducerede Plan — hvori senere gik ind Forslaget om Anlæg af Færgelejer i Frihavnen — forudsatte en Udgift af 8,950,790 Kr., med et rundt Tal altsaa 9 Millioner. Af disse 9 Millioner vare de 5,050,000 beregnede til Anlægget ved Kalvebodstrand, altsaa til den Foranstaltning, hvormed vi nu beskæftige os. Det, der saaledes skete, var altsaa, at man skred til en delvis Foranstaltning; man vilde ikke tage det hele Spørgsmaal op til samlet Gennemførelse, man vilde dele Vanskelighederne, som det hedder, naar der er Tale om Fysik, og det naaedes saa paa den Maade, som nævnt, at man tog Godsbanegaardsanlægget og Østerbro Station. Mindretallet med det ærede Medlem for Vestervig (N. Andersen) i Spidsen havde ogsaa Øje for det under visse Omstændigheder praktisk rigtige i en saadan Fremgangsmaade. Jeg skal saaledes minde om, hvad man fra den Side foreslog den Gang. Man foreslog at anlægge en Banegaard Øst for Østerbrogade med Forbindelsesbane over Strandvejen til Hellerup Station, for det andet at lægge ny Ranger- og Godsspor ved Nørrebro- og Frederiksberg Stationer. Man vilde endvidere anlægge en dobbeltsporet Forbindelsesbane mellem Banestrækningerne Kjøbenhavn-Nørrebro og Kjøbenhavn-Frederiksberg, gaaende tæt Øst om Sygehjemmet og den kgl. Veterinær- og Landbohøjskole, samt endelig: Dampfærgelejet i Kjøbenhavns Frihavn. Det var det, som Mindretallet med det

ærede Medlem for Hurop i Spidsen ønskede gennemført som midlertidige, de føleligste Mangler afhjælpende Foranstaltninger. Hertil forudsattes der et Beløb af 2,478,750, altsaa med et rundt Tal $2\frac{1}{2}$ Million. Men Flertallet sammen med Regeringen blev ved sit, og den 18de Februar 1893 blev den Betænkning afgiven, hvoraf det tidligere nævnte reducerede Forslag fremgik. Den 8de Maj næste Aar blev Forslaget ophøjet til Lov. Det er altsaa denne Sags Forhistorie, den Sag, vi staa over for i dette Øjeblik, og det, der saa paakalder Opmærksomheden, er den Omstændighed, at den Lov, der bestemmer Anlægget af en Godsbanegaard langs Kalvebodstrand, og i Henhold til hvilken der kan anvendes 5 Millioner, var i Realiteten klappet og klar den 18de Februar 1893. Den blev først endelig ophøjet til Lov — ganske vist — den 8de Maj 1894, men der er dog mellem Betænkningens Afgivelse og indtil dette Tidspunkt, da Loven blev stadfæstet af Hans Majestæt Kongen, et Tidsrum af $\frac{3}{4}$ Aar. Naar Forholdet er dette, hvad det jo ubestrideligt er, skulde man tro, at Administrationen i dette Tidsrum havde rigelig Tid og Lejlighed til at se, hvorvidt de Reduktioner, der vare foretagne inden for den givne Ramme, vare acceptable, vare af en saadan Beskaffenhed, at man kunde finde sig i dem. Naar altsaa Ministeriet paa det Tidspunkt, den 8de Maj 1894, da Hans Majestæt Kongen stadfæstede Loven, erkendte, at de 5,050,000 vare tilstrækkelige til dette Forholds Ordning, synes det at være ejendommeligt — med et mildt Udtryk — naar man 2 Aar efter kommer og siger, at det, der kan opnaas for disse 5 Mill. Kr., er i Virkeligheden ikke paa langt nær fyldestgørende. Det høje Ting vil sikkerlig derfor erkende, at Udvalget har været beføjet til at udtale sig, som sket er i Betænkningen. Hele Udvalget, altsaa baade Højre, Venstre, moderate og Repræsentanter for Socialdemokratiet, udtaler derfor: „Udvalget er enigt i at beklage, at Loven af 8de Maj 1894 har været bygget paa saa fejlagtige Forudsætninger, at det har vist sig nødvendigt straks at stille Krav om en saa overordentlig Tillægsbevilling som her foreslaaet, saa meget mere, som det her skete let vil kunne svække Tilliden til fremtidige Planer og Overslag og gøre det vanskeliggere at skride til Løsning af større Opgaver af lignende Art.“ I hvor ubehagelig den Opgave, der saaledes har været stillet Rigsdagen og specielt Folketinget,